

Není jméno jako jméno

S některými jmény bývají komplikace odnepaměti. Z vlastní zkušenosti by mohla o takové peripetii se jménem vyprávět například Julie Kapuletová, která nabádala svého milého Romea Monteka, aby se zřekl jména. Kvůli jménu skončila poměrně neblaze také jedna rodinná večeře, které mohli diváci přihlížet v rámci festivalového Prologu v úterý 9. ledna v Městském divadle.

Originalita při výběru jména pro nový přírůstek do rodiny nezná v současné době mezí. Dítě tak často bývá pojmenováno po ovoci, raketě, komiksovém hrdinovi, světových stranách či rovnou jako Duha rozkvetlých okvětních kvítků. Z tohoto exotického výčtu se pak jméno Adolf jeví naprosto všedně. Pokud ho ovšem nechce dát realitní makléř Vincent svému potomkovi. Přestože se zdá, že jsou Francouzi všemu otevření, tak žádného malého nástupce diktátora ve svém rodinném kruhu nechťejí. Proto se Vincentův švagr Pierre a nakonec i jeho sestra Elizabeth ostře ohrazují proti Vincentově fiktivnímu výběru.

Ačkoli se může zdát, že inscenace založená pouze na slovní zápletce o jméně, nemá příliš co nabídnout, opak je pravdou. Francouzská hra **Jméno** přináší mnoho zajímavých komických i tragikomických momentů. Její autoři Matthieu Delaporte a Alexandre de La Patellière navíc dokázali veškeré bizarní situace důvtipně propojit, a tak text skýtá mnoho zajímavých hereckých příležitostí. Těch se chopili pod vedením režiséra Thomase Zielinskiego členové pražského Divadla Verze Jan Dolanský, Jana Janěková ml., Roman Zach, Linda Rybová a Petr Lněnička, kteří na sebe velmi dobře slyší, a proto si mohli dovolit i půlhodinovou improvizaci, jež způsobovala výbuchy smíchu nejen v hledišti, ale také na jevišti. Prologová komedie tak předznamenala slibný začátek letošního 18. ročníku GRAND Festivalu smíchu.

TreBl

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

Ubytování zajišťuje:

Sponzor
Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMÍDOVÝCH

Sponzoři festivalu:

Pilsenský Prazdroj

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Ilji Šmída; hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

18. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

II.

úterý 23. ledna 2018

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Městské divadlo Brno

Chemická ekologie, peak, izomer, chromatograf, knihovna spekter, trien, seskviterpeny, azulen, hmyzí juvenilní hormony, slot v laboratoři, feromony, chemická diverzita, matematická lingvistika, mutace jediný báze, genetická manipulace, sekvenovat genom, CRISPR, odpovídající p-value, udělat primery, hmotnostní spektrometr, jednoduchá polymerázová reakce, vložit do plazmidu, embryotransfer – takovými, a ještě dalšími cizími, a přitom zvláště voňavými,

ba exotickými a svým způsobem i poetickými výrazy se hra Reného Levinského doslova hemží. Jeden kritik napsal: „Než se vypravíte na novou inscenaci Hany Burešové do brněnského Městského divadla, měli byste absolvovat aspoň dva trimestry [sic! A checht! Vložil J. Z.] na jaderné a fyzikálně inženýrské fakultě a pro jistotu třetí v ústavu chemické ekologie [sic! A checht! Vložil J. Z.]. Jinak se utopíte v žargonu výsostných vědeckých disciplín, aplikovaných René Levinským do jeho hry **Dotkni se vesmíru a pokračuj**.“ Prdlačky a hovňajs!, říkám na to já, když jsem hru poprvé četl, rozuměl jsem z uvedených termínů sotva dvěma, možná třem, přesto jsem se bavil hurónsky. Jinými slovy, vážení diváci, vězte, že nic podobného vám nehrozí. Věda (i pavěda)

tvorí totiž v té komedii pouhé kulisy. A v těch kulisách sice jde i o etiku a odpovědnost vědce, ale především o lidské vztahy (nejm o vztah muže k ženě / k ženám), o lidskou hloupost, nebo genialitu, chcete-li, o lidskou pýchu, která zaslepuje, a podobné věci. Plovací vesty tudíž netřeba!

Jiří Závěš, šéfdramaturg Městského divadla Brno

Dokážu být otravný perfekcionista, přiznává Petr Štěpán

Dnes přijíždí soutěžit o titul Komedie roku 2017 Městské divadlo Brno s komedií **Dotkni se vesmíru a pokračuj** v režii Hany Burešové, proto jsme si pod lupu vzali herce **PETRA ŠTĚPÁNA**, který hraje jednu z hlavních rolí. Jaký má rád humor či jak se mu s režisérkou pracovalo, se dozvíte z následujících řádků...

Hned na úvod mám záladnou otázku, jaká je Hana Burešová režisérka a jak se vám s ní pracovalo?

Práce s Hankou je vždycky zážitek. Jedním z kladů je, že se můžete spolehnout, že nepustí věc udělanou napůl. Proces bývá bolestný, ale výsledek za to stojí.

V komedii hraje vědce s několika tituly. Máte se svou postavou něco společného?

Možná zarputilost, někdy dokážu být otravný perfekcionista.

Jak na humor s vědeckou tematikou reagují brněnští diváci?

Humor ve hře není vědecký, jistě je tam několik termínů a odkazů na vědecké záležitosti, o kterých jsme leckdo z nás neměli ani páru, ale příběh samotný je čistě lidský. A humor jakbysmet. Takže diváci reagují velmi vstřícně.

A v čem je podle vás kouzlo vaší komedie?

Je chytrá, zápletka není nijak komplikovaná. René Levínský má obrovský smysl pro humor a pro jazyk hry.

Jaký typ humoru je vám blízký?

Chytrý humor, který není upocený a nezavání připraveností. Pak je jedno, jestli jde o inteligentní vtip nebo kopanec do zadku.

Máte nějakého oblíbeného komika?

Miloš Kopecký, jeho humor nehumor mě baví. A z těch současných jsou to všichni aktéři Teorie velkého třesku.

Hrajete raději v komediích, nebo dramatech?

Hraju rád v dobrých věcech. Ale kdo ne, že?

Jak by podle vás měla vypadat správná komedie a co by v ní nemělo chybět?

To je těžké. Každý druh komedie vyžaduje něco trochu jiného, ale společně možná je divák překvapit, zkoušet neočekávané. Když se herec na humoru nadře, přestává to být vtipné.

Na našem festivalu nehostujete poprvé, jak se do Pardubic těšíte?

Těším se moc, jako pokaždé, když jsem v Pardubicích na tomhle festivalu hrál. A jestli se dobře pamatuju, už to bylo třikrát čtyřikrát.

Co si myslíte o festivalu, který trvá již 18 let a je zaměřený jen na komedie?

Festival má dobrý zvuk mezi divadelníky, divadla sem jezdí ráda, takže, ať se daří jako doposud a spoustu energie do další osmnáctky!

KrP

Cena Genia smíchu z dílny akademické sochařky Kláry Klose

Od roku 2012 je na festivalu udělována **Cena Genia smíchu**, kterou přebírá významná osobnost divadla, jež v posledních letech výraznou měrou přispěla do oblasti komediálního žánru. Název ceny je odvozen od sochy Genia akademického sochaře Bohumila Kafky umístěné v průčelí historické budovy Východočeského divadla. Cenu Genia smíchu pro dosud aktivně tvořícího umělce, jehož

vybírá akademie složená z kritiků, divadelních publicistů, teoretiků, ale i režisérů a dramaturgů, doprovází plastika akademické sochařky **KLÁRY KLOSE**, která má v současné chvíli svůj ateliér právě v Pardubicích. Bližší informace naleznete na **www.klaraklose.com**.

Kláro, jsi nejen sochařka, ale maluješ i velmi působivé obrazy. Co je ti bližší, práce s hlinou, nebo se štětcem?

Děkuji. Fakt jsou působivé? Oboje je mi stejně blízké, oba obory se vzájemně prolínají a obohacují, nedají se rozdělit. Přitom má každý své. Barvy v podstatě více působí na naše emoce, proto asi lidé kupují častěji obrazy než sochy. Ale hlína a v ní plasticita objektu zase uspokojuje moje materiální ukotvení. A taky obraz se všude nehodí, je to spíše záležitost interiérů, málokdo si dá olejomalbu na zahradu... Těžké je ovšem udělat barevnou sochu, ony ty barvy jaksi plasticitu popírají.

Kde čerpáš inspiraci? Z čeho vychází tvá díla?

Asi tak odevšud, z okolí. Myslím, že lítá ve vzduchu, když fouká, jako třeba teď, je jí až neúnosně moc. Inspirace se většinou větví jako strom a nejtěžší je úplně první čárka. Pro mě teď už vlastně ne, ale třeba pro lidi, co ke mně chodí na kurz, je často těžké začít, jsou zbytečně stresovaní, myslí si, že se ta linka dá pokazit... Řeknu vám teď tajemství, linka je vždy správně, takže se nebojte kreslit a nevěřte učitelkám. Má dílka se drží stále stejné erotické koncepce, a to bude zřejmě ještě chvíli trvat, protože tohle mě stále baví, také mezilidské vztahy mě těší. Nevím, jestli se to někdy změní, uvidíme.

Kam bys případné zájemce o své sochy a obrazy pozvala, kde by si je mohli prohlédnout?

Především u mě v ateliéru, to je ve 3D i s vůní terpentýnu, kávou a mým výkladem. Tu a tam v některé galerii, třeba v Galerii K naproti hotelu Zlatá štika. Dále na netu, chystám nové stránky, v bytech a zahradách mých sběratelů, na veřejných prostranstvích města Přelouče, Vysokého Mýta, Olomouce a momentálně je jedna socha také v pardubickém divadle. (smích) Plánuji rozsáhlé výstavy galerii Tate v Londýně, neméně významná bude výstava v trutnovském Uffu.

Jak se žije současnému výtvarnému umělci na volné noze?

Úplně stejně jako leckterému podnikateli. Musíte vykonat spoustu věcí a mít zodpovědnost.

A na závěr zpět k divadlu. Co ty a komedie? Předpokládám, že humor máš ráda, protože když si na tebe vzpomenu, vybavím si nejen tvé krásné obrazy, ale okamžitě i tvůj nakažlivý zvonivý smích...

Děkuji, dva komplimenty současně, děkuji dvakrát. Komedie mám moc ráda. Co se mého zvonivého smíchu týče – naštěstí se to nestává v divadle, ale když se začnu smát, nemohu často přestat, dcera jednou chtěla volat sanitku a často si mě i natáčí na mobil, nevím, komu to pak pouští, ale já se po takovém „smacím“ záchvatu cítím jako znovuzrozená. Takže je to dobrá zpráva, naše divadlo zcela jistě léčí lidi, moc mu za to děkuji a přeji celému festivalu mnoho úspěchů!

RaS

